

Arrest

nr. 125 749 van 18 juni 2014
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Oegandese nationaliteit te zijn, op 24 maart 2014 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 21 februari 2014.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 22 april 2014 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 28 mei 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken W. MULS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat L. ZWART loco advocaat F. GELEYN en van attaché S. BOTTU, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart een Ugandees staatsburger te zijn, geboren op 22 april 1988 te Kampala. U bracht een groot deel van uw jeugd door in Kenia alwaar u bij uw tante woonde. In januari 2006 keerde u terug naar Uganda, Kampala nadat u werd verkracht in Kenia. U kreeg ten gevolge van de verkrachting een dochter. Uw moeder staat in voor de opvoeding van uw dochter.

U begon midden januari 2006 te werken in een studentenrestaurant. Uw buur vroeg u of u zou meehelpen aan de presidentscampagne van 2006 voor FDC. U aanvaardde en deelde flyers uit op uw werkplek en ging ook tijdens weekends campagne voeren.

Eind 2010 vroeg uw buur of u nog eens zou meehelpen aan de campagne van FDC. Aanvankelijk wilde u niet maar u besloot om begin 2011 mee te helpen en u ging terug flyers uitdelen in

het studentenrestaurant en ook tijdens weekends ging u mee campagne voeren. Na afloop van de verkiezingen in 2011 hield u zich niet meer bezig met politiek.

Op de avond van 31 augustus 2012 werd u door drie mannen gegrepen en naar een huis gebracht. U werd er meermaals verkracht en opgesloten. Één man praatte met u en zei dat dit uw straf was omdat u hen niet heeft geholpen met het voeren van campagne voor 'NARM'. Op de avond van 2 september 2012 werd u vrijgelaten. U moest beloven dat u aan niemand zou vertellen wat er was gebeurd. U werd door de mannen per auto afgezet op een door u onbekende plek. U kon een taxi aanhouden die u naar uw broer bracht. Uw broer wilde dat u de volgende dag naar de politie zou gaan. Hij overtuigde u dat dit beter was voor u. Op 3 september ging u naar het 'Kampala central police station'. Toen u er wachtte om gehoord te worden, zag u één van uw aanraders in politie-uniform. U liep weg uit het politiekantoor. Uw broer kon u inhalen en overhaalde u om naar een ander politiekantoor te gaan. Jullie gingen vervolgens naar 'Kawempe police station'. De politie van Kawempe wilde geen problemen en weigerde om u verder te helpen. Uw broer bracht u vervolgens naar het ziekenhuis. U werd er onderzocht en diende er te blijven. Op 6 september 2012 kwam uw broer en vertelde u dat u het hospitaal diende te verlaten. Hij had via uw buur gehoord dat uw huis werd afgebroken door mensen van de politie. Hij bracht u daarom naar uw zus. U verbleef twee weken bij uw zus. Vervolgens werd u naar de beste vriend van uw broer gebracht in Jinja. Na twee weken contacteerde uw zus de vriend van uw broer om jullie te vertellen dat het huis van uw broer werd afgebrand. De vriend van uw broer werd ook bang en besloot u daarom zo snel mogelijk naar een plek te brengen waar u om hulp zou kunnen vragen. U volgde de man en op 11 oktober 2012 namen jullie het vliegtuig. De volgende dag arriveerde u in België. Op 19 oktober 2012 vroeg u asiel aan.

B. Motivering

Er dient te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om uw 'vrees voor vervolging' in de zin van de Geneefse Vluchtelingenconventie of een 'reëel risico op het lijden van ernstige schade' zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

U verklaart dat u uw leven vreest omdat de politieman die u verkracht zou hebben weet dat u klacht wilde neerleggen. (zie gehoor CGVS, p 9)

Vooreerst dient te worden opgemerkt dat u er **niet in slaagt om uw vermeende politieke activiteiten, waarnaar uw verkrachter trouwens zou hebben verwezen, aannemelijk te maken.** U verklaart dat u tweemaal campagne heeft gevoerd voor de partij FDC, een oppositiepartij. Een eerste keer in 2006 en een tweede maal in 2011. U ging flyers en T-shirts uitdelen en dit zowel op uw werkplek als tijdens weekends op verschillende locaties. (zie gehoor CGVS, p 16)

U legt een **lidkaart** voor waaruit uw lidmaatschap bij FDC moet blijken. U verklaart hierover dat de lidkaart werd gemaakt alvorens u in 2011 campagne voerde. Wanneer de protection officer (vervolgens PO) u vraagt wanneer u uw foto heeft gegeven zodat de lidkaart kon gemaakt worden, antwoordt u '2010'. Wanneer de PO expliciet vraagt of het in het begin van 2010 was of op het einde, zegt u 'eind van het jaar'. (zie gehoor CGVS, p 10) De lidkaart die u voorlegt werd echter op 12 februari 2010 uitgegeven. Bovendien werd de datum '12 feb 2010' ook op de foto gestempeld. Uw verklaringen omtrent de door u voorgelegde lidkaart stroken dus reeds niet met het document. Hierdoor kan ernstig worden getwijfeld aan de waarachtigheid van uw asielaanvraag en al zeker aan uw politieke activiteiten voor FDC.

Binnen deze context is het tevens niet aannemelijk dat u verklaart dat u **geen weet heeft van andere oppositiepartijen in Uganda.** (zie gehoor CGVS, p 8) Indien u werkelijk mee campagne voert voor FDC, mag van u immers verwacht worden dat u op de hoogte bent van andere partijen. U verklaart bovendien dat u naging of de posters van FDC niet werden weggedaan (zie gehoor CGVS, p 16) waardoor van u zeker mag verwacht worden dat u tevens posters van andere oppositiepartijen heeft gezien.

Bovendien bent u niet overtuigend als u verklaart dat het **gevaarlijk is om lid te zijn van FDC.** Wanneer de PO u vraagt waarom lidmaatschap bij FDC gevaarlijk zou zijn, kan u niet meer verklaren dan 'dat u geen vrede tussen NARM en FDC ziet'. (zie gehoor CGVS, p 16) Indien u werkelijk dacht dat uw lidmaatschap enig gevaar zou inhouden, is het niet te begrijpen dat u tot tweemaal toe instemt om deel te nemen aan de campagne van FDC. Zeker gezien uw enige motivatie om deel te nemen aan de campagne gebaseerd is op het voorwendsel dat u, indien FDC zou winnen, naar school zou kunnen gaan (zie gehoor CGVS, p 8) en gezien uw verklaring dat u politiek 'niet graag hebt' (zie gehoor CGVS, p. 18). De motivering die u aanhaalt om aan te tonen dat lid zijn van FDC gevaarlijk is, is alleen gebaseerd op loze beweringen. U slaagt er niet in om deze te concretiseren. Wanneer de PO immers vraagt of u mensen kent die problemen hadden omdat ze dezelfde dingen deden zoals u, antwoordt u 'neen'. (zie gehoor CGVS, p 17) Uw verklaringen over uw activiteiten voor FDC komen dus helemaal niet doorleefd over.

Verder is het **niet geloofwaardig dat u verklaart dat u geen naam kent van mensen die ook campagne voerde voor FDC.** (zie gehoor CGVS, p 17) Indien u mee campagne ging voeren tijdens het weekend, mag van u immers verwacht worden dat u op de hoogte bent van op zijn minst enkele namen van de mensen met wie u campagne voerde. Het feit dat u verklaart dat u de mensen visueel kan herkennen en dat u slechts voor een korte tijd campagne met hen heeft gevoerd, maakt het niet aanvaardbaar dat u geen enkele naam kent van de mensen die met u campagne voerden.

Tot slot dient te worden opgemerkt dat u doorheen het volledige gehoor spreekt over **NARM**, de meerderheidspartij. (zie gehoor p 11) Uit informatie, toegevoegd aan het administratief dossier blijkt echter dat de meerderheidspartij NRM heet.

Aangezien geen geloof kan worden gehecht aan uw politieke activiteiten, dienen reeds grote vraagtekens te worden geplaatst bij de geloofwaardigheid van uw verklaringen betreffende de verkrachting die u zou hebben ondergaan. Immers, uw verkrachter zou gezegd hebben dat deze een straf was omdat u weigerde voor zijn partij campagne te voeren (zie gehoor CGVS, p. 18). U verklaarde trouwens dat hij u dit vroeg toen u campagne voerde voor FDC (zie gehoor, CGVS, p. 9), iets wat dus niet geloofwaardig werd bevonden.

U verklaarde bovendien dat u de man die u verkrachtte en eerder vroeg mee te werken aan zijn campagne voor NRM, ontmoette toen u aan het werk was in het restaurant (zie gehoor CGVS, p. 9). U verklaarde dat u sinds u naar Oeganda terugkeerde daar werkte omdat iemand die u kende u aan die job had geholpen (zie gehoor CGVS, p. 5). U verklaarde ook dat u overvallen en ontvoerd werd toen u van uw werk naar huis ging (zie gehoor CGVS, p. 11). Uw werk speelt dus een centrale rol in uw asielrelaas. Volgens de identiteitskaart die u voorlegt was u van beroep echter schoonheidsspecialiste (beautician). Ook deze vaststelling tast opnieuw de algehele geloofwaardigheid van uw verklaringen fundamenteel aan.

Verder kan u de **nasleep van uw verkrachting en kidnapping niet aannemelijk maken.**

U verklaart dat u de dag na uw vrijlating naar het **ziekenhuis** bent gegaan en dat u daar gedurende drie dagen heeft verbleven. (zie gehoor CGVS, p 14) U verklaart dat er werd getest of u zwanger zou zijn of aids zou hebben opgelopen maar dat u het ziekenhuis heeft verlaten alvorens de resultaten te hebben ontvangen. (zie gehoor CGVS, p 14) Het is niet aannemelijk dat u zich niet heeft laten informeren over de resultaten van deze tests. Zeker wanneer u verklaart dat uw broer, nadat u uit het ziekenhuis bent gegaan, er nog terug is geweest voor uw medisch document en om medicijnen te halen. (zie gehoor CGVS, p 15) Er mag van u, die mogelijks zwanger zou zijn of een geslachtsziekte zou hebben opgelopen, verwacht worden dat u (of uw broer die voor uw verzorging en opvang instond) meer initiatief zou nemen om hier meer duidelijkheid over te krijgen.

Verder verklaart u dat uw broer twee dagen nadat u uit het ziekenhuis was gegaan en bij uw zus woonde, u vertelde dat ze al twee dagen zijn deur trachtten te openen. (zie gehoor CGVS, p 24) U verklaart vervolgens dat de **aanleiding om u naar Jinja te brengen** was omdat 'hij (nvdr mijn broer) zei me dat er mensen waren die in zijn huis probeerde te gaan, hij was ook bang, hij kon de deur niet openen.' (zie gehoor CGVS, p 24) Het is weinig geloofwaardig dat uw broer, die reeds na twee dagen werd geconfronteerd met nachtelijk bezoek verklaart dat hij u na twee weken van bij u zus weghaalde omdat het te gevaarlijk zou zijn. Zeker wanneer er rekening wordt gehouden met het feit dat jullie reeds op de hoogte waren dat uw huis zou zijn stukgeslagen. (zie gehoor CGVS, p 14) Het is niet plausibel dat uw broer de situatie niet sneller ernstiger inschatte gezien uw huis reeds zou zijn stukgeslagen en daar hij reeds na dag twee werd lastiggevalen.

Tot slot slaagt u er ook verder niet in om **het verband tussen uw aanranding en uw politieke activiteiten aannemelijk te maken.**

U verklaart dat u geen problemen had in de periode tussen de presidentsverkiezingen van februari 2011 en het moment dat u werd aangerand, op 31 augustus 2012. Ook daarvoor had u geen problemen ondervonden omdat u tot de partij behoorde aangezien u verklaarde dat u pas op 31 augustus 2012 problemen heeft ondervonden. (zie gehoor CGVS, p 17) Het is niet aannemelijk dat u op 31 augustus 2012 plots problemen krijgt terwijl u voordien nooit werd geconfronteerd met enige moeilijkheden. Bovendien kent u niemand anders die hetzelfde deed als u die problemen had omwille van zijn politieke activiteiten. (cfr infra) Het is niet plausibel dat u uw vermeende problemen toeschrijft aan uw politieke activiteiten. U stelt immers duidelijk dat uw aanrander heeft gezegd dat dit (nvdr uw aanranding en kidnapping) uw straf zou zijn omdat u niet zou geaccepteerd hebben om voor NRM te werken. (zie gehoor CGVS, p 18-19) U slaagt er ook niet in om de reden waarom u zou verkracht en aangerand zijn, aannemelijk te maken.

Verder kan nog worden vastgesteld dat de situatie zoals u die schetst in uw verklaringen, heel bizar en onaannemelijk overkomt. Er dient te worden opgemerkt dat u verklaarde verkracht te zijn geweest door een man van wie u de naam niet kende. De man vroeg u uitdrukkelijk tegen niemand iets te vertellen over wat hij en zijn twee kompanen u hadden aangedaan en spaarde in ruil voor uw belofte uw leven. Dit wijst reeds op het feit dat, indien u het wel aan iemand zou vertellen, dit gevolgen zou hebben

voor hem, wat dan weer aantoonde dat deze man blijkbaar niet oppermachtig is. Bovendien zou u deze man later in een politiekantoor gezien hebben. Vooreerst kan worden vastgesteld dat, indien deze man werkelijk als politieagent, toch een bij uitstek publiek beroep, in een politiekantoor dichtbij uw huis werkte (zie gehoor CGVS, p. 20), het opmerkelijk is dat u hem niet bij naam kende, noch wist waar hij woonde en dat u er blijkbaar ook niet van op de hoogte was dat hij (net in dat politiekantoor waar u uw aangifte ging doen) politieman was. Bovendien verklaarde u dat deze man 'bevreesd' keek toen u hem en hij u zag in het politiekantoor (zie gehoor CGVS, p. 20). Dit is opnieuw een aanwijzing dat deze man wel degelijk vervolging omwille van zijn daden had te vrezen. Verder verklaarde u dat hierna uw huis werd afgebroken en dat dit gezien werd door uw buurman. Uw buurman verklaarde zelfs dat het de politie was die u huis afbrak, en dat ze politie-uniformen droegen (zie gehoor CGVS, p. 23). Volgens u was het opnieuw de man die u vercrachtte die nu uw huis kwam afbreken. Het zou wel heel onvoorzichtig en ondoordacht zijn van deze man, indien hij werkelijk wou vermijden dat u zijn daden kenbaar zou maken, om dan vervolgens uw huis, in het zicht van uw buur, met zijn politie-uniform aan te gaan vernielen en op die manier de aandacht op u en zichzelf te trekken. Ook de vaststelling dat u gedurende twee weken bij uw zus kon blijven zonder problemen daar (zie gehoor CGVS, p. 24) – u haalde ondanks de meerdere vraagstelling ernaar immers geen problemen bij uw zus aan – toont allerm minst aan dat deze man een politiebeambte is die u overal zou kunnen terugvinden. Immers, er kan worden aangenomen dat indien hij meteen zou weten dat de man die u vergezelde in het politiekantoor uw broer was en waar die woonde, het evenmin problematisch kon zijn om uw zus en vervolgens u te lokaliseren. Dat hij u dan niet bij uw zus kwam zoeken tast eens te meer de geloofwaardigheid van uw verklaringen aan.

De door u **voorgelegde documenten** kunnen bovenstaande conclusies niet wijzigen. Uw Ugandese identiteitskaart die u voorlegt geeft een indicatie dat u over de Ugandese nationaliteit zou beschikken, waar hier niet aan wordt getwijfeld. Bovendien stelt uw identiteitskaart dat u schoonheidsspecialiste was en werd ze in september 2012, dus net nadat u zou ontvoerd zijn, afgeleverd, wat alvast niet wijst op een vervolging door de Oegandese autoriteiten. De medisch documenten die u voorlegt ter ondersteuning van uw relaas, doen geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen, omdat aan de hand van de in de attesten beschreven medische vaststellingen niet kan worden vastgesteld in welke omstandigheden of waardoor deze werden veroorzaakt. Bovendien legt u een attest voor waaruit blijkt dat u een afspraak heeft met een psycholoog. Er dient hierbij te worden gewezen op het feit dat het attest niet vermeldt welke gebeurtenissen de oorzaak zouden zijn van uw mentale aandoening, noch of u dan al een psychologisch probleem heeft.

Gelet op voorgaande kan in uw hoofde geen vermoeden van het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie, of een reëel risico op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, worden vastgesteld.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1.1. In wat zich aandient als een enig middel beroept verzoekster zich op de schending van artikel 1, A van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 en van artikel 48, 48/3, 48/4 en 48/5 van de voormelde wet van 15 december 1980 (hierna: vreemdelingenwet).

Verzoekster benadrukt dat zij haar asielrelaas met zeer veel precisie en zeer spontaan heeft verteld. Zij heeft de aanranding door de mannen met een grote precisie beschreven. In België wordt zij door een psychologe opgevolgd teneinde het grote leed te boven te komen ten gevolge van de aanranding en haar vrees terug te keren naar haar land van herkomst. De psychologe getuigt dat zij post-traumatische stress ondervindt.

Verzoekster is lid van het FDC en nam deel aan twee campagnes, in 2006 en 2011. Haar enige doel bestond erin naar school te kunnen gaan door een politieke verandering. Zij wijst erop dat zij eind 2010 de foto heeft gegeven om haar lidkaart te maken, maar dat deze lidkaart haar pas in 2011 werd bezorgd. Het feit dat op de lidkaart "12. Feb.2010" staat vermeld, bewijst op geen enkele manier dat zij de lidkaart op deze datum ontvangen zou hebben. Er zit dan ook geen tegenstrijdigheid of verwarring in haar verklaringen.

Verzoekster kent geen andere oppositiepartijen, hetgeen normaal is daar zij niet speciaal geïnteresseerd was in politiek, maar de oppositiepartij wou helpen met het winnen van de verkiezingen om naar school te kunnen gaan. Zij was wel in staat om haar raadsman verschillende groepen binnen de oppositie mee te delen: Museveni (NRM), John Sebana (DP), Abed Bwanica, Bessigye (FUC), Miriam Obote (UPC). De vraag "geef de verschillende groepen" werd haar niet gesteld.

Verder onderlijnt verzoekster dat niet eenvoudigweg het feit dat zij deelnam aan campagnes ten voordele van de FDC op zich gevaarlijk is, maar wel de vervolgingen die zij heeft ondergaan ingevolge haar weigering om de NRM te helpen. Verzoekster heeft bovendien nu eens "NRM" gezegd en dan weer "NARM". Zij was lid van FDC en niet van NRM, waardoor deze kleine vergissing haar niet verweten kan worden.

Waar de bestreden beslissing het ongeloofwaardig acht dat zij geen namen van andere leden van de FDC kan noemen, voert verzoekster aan dat zij dacht dat de agent van het CGVS doelde op mensen die in de hogere kringen van de partij circuleren en niet mensen die werkten zoals zijzelf. Zij heeft slechts korte perioden voor de FDC gewerkt. Na enig nadenken tijdens een onderhoud met haar raadsman kon zij volgende namen geven: Douglas, Magret, Solong, Sisy.

Waar de bestreden beslissing erop wijst dat zij het ziekenhuis verliet zonder te wachten op de resultaten van de testen die zij onderging om na te gaan of zij zwanger was of het aidsvirus had opgelopen, heeft verzoekster aan haar raadsman uitgelegd dat de medische dienst waar zij verzorgd werd de medische stalen had moeten verzenden naar een groter ziekenhuis. Het duurt zeer lang alvorens de resultaten van dergelijke testen gekend zijn. Zij heeft haar raadsman tevens uitgelegd dat zij in november 2012 in België een zwangerschapstest deed en dat beslist werd om het kind weg te nemen. Dit kind was verwekt ingevolge de verkrachting. Verzoekster heeft drie medische attesten bij haar asielaanvraag gevoegd: hospitalisatie op de dienst gynaecologie (hevige bekkenpijn) van 8 november 2012, wondletsels "slagen ingevolge kidnapping" en lijnvormige littekens van vier centimeter lang en "ontstekingshals, verdachte letsels, antecedenten van geweld (SOA?)" en candida albicans. Deze attesten stemmen overeen met verzoeksters beweringen. Haar verklaringen zijn precies, coherent en overeenstemmend, berusten op objectieve elementen en worden gestaafd door een begin van bewijs. Dat zij niet wachtte op het resultaat van de testen is te wijten aan de duur van de verwerking van medische gegevens in Afrika.

Verder wijst verzoekster erop dat de mannen en agressors haar de tijd hebben gegeven om te antwoorden op hun verzoek voor steun aan de NRM en om van mening te veranderen nadat zij had geweigerd. Het is logisch dat zij de namen van de agressors niet kende, daar zij deze niet wilde kennen omdat het haar bang maakt hen te zien. Deze mannen hebben daarentegen gezegd dat zij alles van haar wisten en haar reeds lange tijd observeerden.

Verder stelt verzoekster dat zij behoort tot de sociale groep van de vrouwen. Haar agressors schreven haar daarenboven een sterk lidmaatschap tot de FDC toe, zodat zij een ernstig risico loopt om vervolgd te worden om haar politieke voorkeur.

Betreffende de subsidiaire beschermingsstatus stelt verzoekster dat zij het voorwerp zou zijn van executie, foltering en onmenselijke en vernederende behandelingen. Door verzoekster terug te sturen naar haar land van herkomst, wordt zij gedwongen terug te keren naar de mannen die een extreme brutaliteit tegen haar hebben gebruikt.

2.1.2. Verzoekster voegt bij haar verzoekschrift de volgende stukken: haar gehoorverslag (stuk 3), een attest van een ziekenhuis in Kampala (stuk 4), haar lidkaart van FDC (stuk 5), drie medische attesten (stukken 6-8), een rapport van UNHCR over *gender-related prosecution* van 7 mei 2002 (stuk 9), de Conventie van de Raad van Europa over de preventie van en de strijd tegen geweld tegen vrouwen en huiselijk geweld van 11 mei 2011 (stuk 12) en een psychologisch attest van 5 maart 2014 (stuk 14).

2.2.1. Artikel 48 van de vreemdelingenwet luidt als volgt: "*Kan als vluchteling worden erkend de vreemdeling die voldoet aan de voorwaarden die te dien einde gesteld worden door de internationale overeenkomsten die België binden*". Verzoekster beargumenteert niet *in concreto* hoe het voornoemde, op algemene wijze geformuleerde artikel door de bestreden beslissing zou (kunnen) zijn geschonden zodat de schending ervan niet dienstig wordt aangevoerd.

2.2.2. Ingevolge artikel 49/3 van de vreemdelingenwet wordt verzoeksters asielaanvraag in hetgeen volgt bij voorrang onderzocht in het kader van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, en vervolgens in het kader van artikel 48/4.

2.3.1. Waar verzoekster verwijst naar het verslag van de psychologe (verzoekschrift, stuk 14), dient opgemerkt dat dit verslag gebaseerd is op verzoeksters verklaringen. Dat zij lijdt aan post-traumatische stress, kan niet verhinderen dat redelijkerwijze van verzoekster verwacht kan worden dat zij op een coherente en spontane wijze haar asielrelaas uiteenzet. Uit het verslag blijkt immers niet dat verzoekster omwille van haar psychologische problemen niet in staat zou zijn om coherente verklaringen met betrekking tot haar asielrelaas uiteen te zetten. Bovendien vermeldde noch verzoekster, noch haar raadsman tijdens het gehoor dat zij omwille van psychologische problemen niet op een coherente wijze verklaringen zou kunnen afleggen. Verzoekster verklaarde enkel dat zij last heeft van nachtmerries en zich hierdoor niet kan oriënteren (gehoorverslag CGVS, p. 26).

Wat betreft verzoeksters lidkaart van de FDC (verzoekschrift, stuk 5), dient opgemerkt dat zij tijdens haar gehoor op het CGVS verklaarde dat zij de foto voor het aanmaken van deze lidkaart eind 2010 afgaf (gehoorverslag CGVS, p. 10), terwijl de stempel op de foto 12 februari 2010 vermeldt. Dat zij deze kaart pas in 2011 ontving, doet hieraan geen afbreuk.

De bestreden beslissing merkt terecht op dat verzoekster tijdens haar gehoor geen andere oppositiepartijen in Oeganda kon noemen (gehoorverslag CGVS, p. 8). Dat haar niet werd gevraagd de verschillende groepen van de oppositie mee te delen, is logisch aangezien verzoekster zelf stelde: "*Ik ken alleen FDC*" (gehoorverslag CGVS, p. 8). Dat verzoekster in onderhavig verzoekschrift plots aankomt met een lijst oppositieleiden en –partijen die zij aan haar raadsman zou hebben gemeld, is dan ook een loutere *post factum*-verklaring, die de pertinente vaststelling in de bestreden beslissing niet ongedaan kan maken. Indien verzoekster werkelijk politiek actief was voor de FDC in Oeganda, zelfs al was haar enige doel om een politieke verandering teweeg te brengen zodat zij naar school kon gaan, kan redelijkerwijze verwacht worden dat zij kennis heeft van de rest van de oppositie in Oeganda.

Waar verzoekster verder stelt dat het niet gevaarlijk is om deel te nemen aan de campagnes van FDC, maar wel vervolgd te worden omwille van haar weigering de NRM te helpen, dient opgemerkt dat verzoekster tijdens haar gehoor op het CGVS op de vraag of het gevaarlijk is om in Oeganda lid te zijn van FDC en op de vraag of zij denkt dat het voor haar gevaarlijk is omdat zij heeft deelgenomen aan de campagne, telkens "ja" antwoordde (gehoorverslag CGVS, p. 16 en 17). In dit licht stelt de bestreden beslissing dan ook terecht dat het niet aannemelijk is dat verzoekster tweemaal instemt om deel te nemen aan de campagne van FDC. Dit klemt des te meer daar verzoeksters enige motivatie was om naar school te kunnen gaan en zij bovendien verklaarde politiek niet graag te hebben (gehoorverslag CGVS, p. 8 en 18).

Waar verzoekster vervolgens aanvoert dat zij dacht dat haar gevraagd werd naar namen van mensen die in de hogere kringen van de FDC circuleren, dient opgemerkt dat haar tijdens het gehoor werd gevraagd: "*Maar kent u mensen die ook hetzelfde deden als u?*" (gehoorverslag CGVS, p. 17). Dat verzoekster in onderhavig verzoekschrift plots komt opzetten met een aantal namen die zij aan haar raadsman zou hebben meegedeeld "*na enig nadenken*", is opnieuw een loutere *post factum*-verklaring, die de terechte vaststelling in de bestreden beslissing niet ongedaan kan maken.

Gelet op het voorgaande kan geen geloof gehecht worden aan verzoeksters bewering in Oeganda politiek actief te zijn geweest voor de FDC. Bijgevolg kan evenmin geloof gehecht worden aan haar bewering ten gevolge van deze politieke activiteiten bedreigd en verkracht te zijn geweest. Verzoekster verklaarde immers dat haar verkrachter haar meedeelde dat het een straf was voor haar weigering voor de NRM campagne te voeren (gehoorverslag CGVS, p. 18). Dit klemt des te meer daar verzoekster verklaarde dat haar verkrachter haar aansprak toen zij campagne voerde voor de FDC terwijl zij aan het werk was in een restaurant en dat zij ontvoerd werd toen zij op weg was van dit werk naar huis (gehoorverslag CGVS, p. 9 en 11), terwijl de door haar neergelegde identiteitskaart (zie map 'Documenten') vermeldt dat zij schoonheidsspecialiste ("*beautician*") is. Waar de bestreden beslissing stelt dat zij het verband tussen haar verkrachting en haar politieke activiteiten niet aannemelijk maakt omdat zij op 31 augustus 2012 plots problemen zou krijgen en voordien niet met moeilijkheden geconfronteerd werd en verzoekster aanvoert dat haar agressors haar de tijd wilden geven om te antwoorden op hun verzoek voor steun aan de NRM, dient opgemerkt dat verzoekster opnieuw niet verder komt dan het uiten van een blote *post factum*-verklaring.

De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing terecht het volgende opmerkt: *“Verder verklaart u dat uw broer twee dagen nadat u uit het ziekenhuis was gegaan en bij uw zus woonde, u vertelde dat ze al twee dagen zijn deur trachtten te openen. (zie gehoor CGVS, p 24) U verklaart vervolgens dat de aanleiding om u naar Jinja te brengen was omdat ‘hij (nvdr mijn broer) zei me dat er mensen waren die in zijn huis probeerde te gaan, hij was ook bang, hij kon de deur niet openen.’ (zie gehoor CGVS, p 24) Het is weinig geloofwaardig dat uw broer, die reeds na twee dagen werd geconfronteerd met nachtelijk bezoek verklaart dat hij u na twee weken van bij u zus weghaalde omdat het te gevaarlijk zou zijn. Zeker wanneer er rekening wordt gehouden met het feit dat jullie reeds op de hoogte waren dat uw huis zou zijn stukgeslagen. (zie gehoor CGVS, p 14) Het is niet plausibel dat uw broer de situatie niet sneller ernstiger inschatte gezien uw huis reeds zou zijn stukgeslagen en daar hij reeds na dag twee werd lastiggevallen.”* Aangezien verzoekster geen enkel inhoudelijk verweer voert tegen deze opmerkingen, worden zij als vaststaand beschouwd.

Verder stelt de bestreden eveneens terecht het volgende: *“Verder kan nog worden vastgesteld dat de situatie zoals u die schetst in uw verklaringen, heel bizar en onaannemelijk overkomt. Er dient te worden opgemerkt dat u verklaarde verkracht te zijn geweest door een man van wie u de naam niet kende. De man vroeg u uitdrukkelijk tegen niemand iets te vertellen over wat hij en zijn twee kompanen u hadden aangedaan en spaarde in ruil voor uw belofte uw leven. Dit wijst reeds op het feit dat, indien u het wel aan iemand zou vertellen, dit gevolgen zou hebben voor hem, wat dan weer aantoonde dat deze man blijkbaar niet oppermachtig is. Bovendien zou u deze man later in een politiekantoor gezien hebben. Vooreerst kan worden vastgesteld dat, indien deze man werkelijk als politieagent, toch een bij uitstek publiek beroep, in een politiekantoor dichtbij uw huis werkte (zie gehoor CGVS, p. 20), het opmerkelijk is dat u hem niet bij naam kende, noch wist waar hij woonde en dat u er blijkbaar ook niet van op de hoogte was dat hij (net in dat politiekantoor waar u uw aangifte ging doen) politieman was. Bovendien verklaarde u dat deze man ‘bevreesd’ keek toen u hem en hij u zag in het politiekantoor (zie gehoor CGVS, p. 20). Dit is opnieuw een aanwijzing dat deze man wel degelijk vervolging omwille van zijn daden had te vrezen. Verder verklaarde u dat hierna uw huis werd afgebroken en dat dit gezien werd door uw buurman. Uw buurman verklaarde zelfs dat het de politie was die u huis afbrak, en dat ze politie-uniformen droegen (zie gehoor CGVS, p. 23). Volgens u was het opnieuw de man die u verkrachtte die nu uw huis kwam afbreken. Het zou wel heel onvoorzichtig en ondoordacht zijn van deze man, indien hij werkelijk wou vermijden dat u zijn daden kenbaar zou maken, om dan vervolgens uw huis, in het zicht van uw buur, met zijn politie-uniform aan te gaan vernielen en op die manier de aandacht op u en zichzelf te trekken. Ook de vaststelling dat u gedurende twee weken bij uw zus kon blijven zonder problemen daar (zie gehoor CGVS, p. 24) – u haalde ondanks de meerdere vraagstelling ernaar immers geen problemen bij uw zus aan – toont allerm minst aan dat deze man een politiebeampte is die u overal zou kunnen terugvinden. Immers, er kan worden aangenomen dat indien hij meteen zou weten dat de man die u vergezelde in het politiekantoor uw broer was en waar die woonde, het evenmin problematisch kon zijn om uw zus en vervolgens u te lokaliseren. Dat hij u dan niet bij uw zus kwam zoeken tast eens te meer de geloofwaardigheid van uw verklaringen aan.”* Verzoekster komt dienaangaande niet verder dan te stellen dat zij de namen van haar agressors niet kent omdat zij bang is hen te zien en dat deze mannen haar gezegd hebben dat zij alles van haar weten en haar reeds lange tijd observeerden, hetgeen evenwel geen dienstig verweer is. Aangezien deze motieven steun vinden in het administratief dossier en pertinent en correct zijn, worden zij door de Raad overgenomen.

Betreffende de medische attesten die verzoekster bijbrengt (stukken 4 en 6-8), dient opgemerkt dat deze attesten melding maken van verwondingen, letsels en gynaecologische ingrepen, doch, gelet op het voorgaande, kan verzoekster niet aannemelijk maken dat de vervolgingsfeiten die zij inroept de oorzaak voor de in deze medische attesten gedane vaststellingen zijn.

De door verzoekster bijgebrachte informatie (stukken 9 en 12) vermogen aan de voormelde vaststellingen geen afbreuk te doen. Deze informatie is van louter algemene aard en heeft geen betrekking op haar persoon. Bijgevolg volstaat deze informatie niet om aan te tonen dat zij bij een terugkeer naar haar land van herkomst daadwerkelijk dreigt te worden gevisieerd of vervolgd. Verzoekster dient de aangevoerde vrees voor vervolging *in concreto* aan te tonen en blijft hier, gelet op het voorgaande, in gebreke.

De voormelde vaststellingen volstaan om te besluiten tot de ongeloofwaardigheid van het aangevoerde asielaanvraag. Kritiek op het overtollig motief dat verzoekster af en toe verwijst naar de NRM als “NARM”, kan derhalve op zich niet leiden tot een hervorming van de bestreden beslissing.

Gelet op het voorgaande, stelt de Raad vast dat verzoeksters asielaanvraag niet voldoet aan de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6, tweede lid van de vreemdelingenwet.

Het voorafgaande in acht genomen, kan niet worden aangenomen dat verzoekster een gegronde vrees voor vervolging heeft in de zin van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

2.3.2. Gelet op de hoger vastgestelde ongelooftwaardigheid van haar relaas en de elementen in het dossier toont verzoekster niet aan dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij een reëel risico loopt op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2 van de vreemdelingenwet en is haar argumentatie dienaangaande niet gegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achttien juni tweeduizend veertien door:

dhr. W. MULS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

W. MULS